

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Agatha Christie sota zero

La història. Base noruega Thule a l'Antàrtida, 1982. Els científics han descobert sota el gel una nau alienígena, en rescaten un passatger congelat, que en reviure sobtadament, posa en marxa una escabetsina monstruosa, donada la seva capacitat per clonar-se en humans.

La pel·lícula. La temporada de rebaixes i *remakes* tot a cent, segueix tan impertèrrita com la crisi del deute públic i les retallades del Govern Mas (o de com la Casa Gran Pancatalana s'ha convertit en un mas robat). Els cinèfils granadets recordaran l'original *El enigma de otro mundo* (1951) del tàndem Christian Nyby-Howard Hawks, i la seva còpia certificada, *La cosa*, que l'artesà insà John Carpenter feia el 1982. Ara l'holandès Matthijs Van Heijningten Jr. (Amsterdam, 1965) practica una cesària-preqüela d'aquella cosa carpenteriana que alguns saluden avui com clàssic de culte. Calia? En aquests casos, la resposta ve condicionada per les aportacions conjunturals (que pontifiquen els estructuralistes pedants) de la nova criatura. I la criatura és polimorf monstre de malson, fill de molts pares i d'una sola mare: la indústria digital. Per tant, de ser exponent iniciàtic de la guerra freda i de la reconversió ideològica d'un món en canvi que disparaven els citats films de ciència-ficció canònics, la joguina d'aquest ho-

landès errant Heijningten esdevé una casa, que no cosa, dels horrors més pròpia de les barraques de fira, que d'un film amb respecte per als mestres. Però ja se sap, l'arrogància és miop. Posats a ser positius, aquesta Cosa 2011 vindria a ser la revisitació d'aquells *Diez negritos* que la ínclita Madame *Whodunnit*, Agatha Christie, executava el 1939.

Sense perdre de vista, tampoc, el Ridley Scott d'*Alien* i el seu regust per les heroïnes del morro

La cosa

Director: Matthijs Van Heijningten Jr. Intèrprets: Mary Elizabeth, Joel Edgerton, Eric Christian Olsen. EUA, 2011. 103'. JC Alpicat, Lauren Lleida.

fort. I que el bon God dels cinèfils em perdoni. "I'm sorry".

La imatge. Quan la doctora Kate obliga els mascles de la base a obrir la boca i ensenyar els ullals. Ni la Carme Chacón, feminista *light*, els posaria firmes.

La frase. "Hem de confiar en la ciència", pontifica l'autocràtic doctor Braxton. Té raó. Altra cosa és confiar en els científics. Sí a la política. No als polítics Duran i Lleida, que duren més que les duracell.

La recomanació. Adduïts per la s-f. de tercera mà.